नानावेशधरा राजन् नानाशस्त्रौघसंवृताः । रुधिरेणानुलिप्ताङ्गा भान्ति चित्रैः शरैर्हताः । २२७५
शोणितं निर्वमन्ति स्म द्विपाः पार्थशराहताः । सहस्रशश्छिन्नगात्राः सारोहाः सपदानुगाः ।
चुक्रुशुश्च निपेतुश्च बभ्रमुश्चापरे दिशः । भग्नं चस्राश्च बहवः स्वानेव मर्द्दुर्गजाः ।
सान्तरायुधिनश्चैव द्विपास्तीक्ष्णविषोपमाः । विदन्त्यसुरमायां ये सुघोरा घोरचक्षुषः ।
यवनाः पारदाश्चैव शकाश्च सह वाह्लिकैः । गोयोनिप्रभवा म्लेच्छाः कालकल्पाः प्रहारिणः ।
दार्व्वातिसारा दरदाः पुण्ड्राश्चैव सहस्रशः । ते न शक्याः स्म सङ्ख्यातुं व्राताः शतसहस्रशः । २२८०
अभ्यवर्षन्त ते सर्व्वे पाण्डवं निशितैः शरैः । अवाकिरंश्च ते म्लेच्छा नानायुद्धविशारदाः ।
तेषामपि ससर्ज्जाशु शरवृष्टिं धनञ्जयः । सृष्टिस्तथाविधा ह्यासीच्छलभानामिवायतिः ।
अभ्रच्छायामिव शरैः सैन्ये कृत्वा धनञ्जयः । मुण्डार्द्धमुण्डान् जटिलान् शूचीजटिलकालसान् ।
म्लेच्छानशातयत् सर्व्वान् समेतानस्त्रतेजसा । शरैश्च शतशो विद्धास्ते सङ्घागिरिचारिणः ।
प्राद्रवन्त रणे भीता गिरिगह्वरवासिनः । गजाश्वसादिम्लेच्छानां पतितानां शितैः शरैः । २२८५
बलाः कङ्का वृका भूमावपिबन्रुधिरं मुदा । पत्त्यश्वरथनागैश्च प्रच्छन्नकृतसङ्क्रमां ।
शरवर्षस्रवां घोरां केशवबलशाद्वलां । प्रावर्त्तयन्नदीमुग्रां शोणितौघतरङ्गिणीं ।
छिन्नाङ्गुलिचुद्रमत्स्यां युगान्ते कालसन्निभां । अकरोद्गजसम्बाधां नदीमुत्तरशोणितां ।
देहेभ्यो राजपुत्राणां नागाश्वरथसादिनां । यथा स्थलञ्च निम्नञ्च न स्यादर्षति वासवे ।
तथासीत् पृथिवी सर्व्वा शोणितेन परिप्लुता । षट्सहस्रान् हयान्वीरान् पुनर्द्वाशतान् वरान् । २२९०
प्राहिणोन्मृत्युलोकाय क्षत्रियान् क्षत्रियर्षभः । शरैः सहस्रशो विद्धा विधिवत् कल्पिता द्विपाः ।
शेरते भूमिमासाद्य शैला वज्रहता इव । सवाजिरथमातङ्गान् निघ्नन् व्यचरदर्जुनः ।
प्रभिन्न इव मातङ्गो मृद्नन् नलवनं यथा । भूरिद्रुमलतागुल्मं शुष्केन्धनतृणोलपं ।
निर्द्दहेदनलोऽरण्यं यथा वायुसमीरितः । सेनारण्यं तव तथा कृष्णानिलसमीरितः ।
शरार्चिरदहत् क्रुद्धः पाण्डवाग्निर्द्धनञ्जयः । शून्यान् कुर्व्वन् रथोपस्थान् मानवैः संस्तरन्महीं । २२९५
प्रानृत्यदिव सम्बाधे चापहस्तो धनञ्जयः । वज्रकल्पैः शरैर्भूमिं कुर्व्वन्नुत्तरशोणितां ।
प्राविशद्भारतीं सेनां संक्रुद्धो वै धनञ्जयः । तं श्रुतायुस्तथाम्बष्ठो व्रजमानं न्यवारयत् ।
तस्यार्ज्जुनः शरैस्तीक्ष्णैः कङ्कपत्रपरिच्छदैः । न्यपातयद्धयान् शीघ्रं यतमानस्य मारिष ।
धनुश्चास्यापरैश्छित्त्वा शरैः पार्थो विचक्रमे । अम्बष्ठस्तु गदां गृह्य क्रोधपर्य्याकुलेक्षणः ।
आससाद रणे पार्थं केशवञ्च महारथं । ततः सम्प्रहरन् वीरो गदामुद्यम्य भारत । २३००
रथमावार्य्य गदया केशवं समताडयत् । गदया ताडितं दृष्ट्वा केशवं परवीरहा ।
अर्ज्जुनोऽथ भृशं क्रुद्धः सोऽम्बष्ठं प्रति भारत । ततः शरैर्हेमपुङ्खैः सगदं रथिनां वरं ।
छादयामास समरे मेघः सूर्य्यमिवोदितं । अथापरैः शरैश्चापि गदां तस्य महात्मनः ।
अचूर्णयत्तदा पार्थस्तदद्भुतमिवाभवत् । अथ तां पतितां दृष्ट्वा गृह्यान्यां च महागदां ।